

Як відомо, існує чимало аспектів для існування і подальшого вдалого розвитку держави. Крім таких важливих чинників, як економічний рівень і вдала політика (як зовнішня, так і внутрішня), також виділяють авторитет. Певна річ, його здобувають за певний час, але база закладається за рахунок історичного минулого. У розумінні багатьох людей, країна, яка існує досить давно і весь цей час успішно тримається на міжнародній арені (нехай навіть з деякими поступками та видозмінами), безсумнівно, є впливовою та важливою.

До прикладу можна взяти Францію, яка впродовж свого існування на карті світу займала лідируючі позиції за економічним та політичним розвитком. Вона тримає планку і в сучасності: є членом НАТО, Великої сімки та провідним членом ЄС.

Однак, не багатьом країнам вдається втриматися такою, якою її було створено багато років тому. Це також залишає певний слід і навіть впливає на політику. Сумнозвісний конфлікт між Китаєм і Тайванем також має історичне підґрунтя. Воно полягає в тому, що КНР не може змиритися з відокремленням Республіки Китай і прагне повернути її як «споконвічно китайські землі». За такою ж логікою можна трактувати і сучасні відносини між Україною і Росією - так званою збирачкою земель руських, яка не може полишити загарбницькі звички ще з часів Московського царства. До цієї теми ми ще повернемося. Аналізуючи сучасність, можна впевнено сказати, що конфлікти і суперечності дуже впливають на розвиток країн, адже б'ють по всіх пунктах існування.

Однак історичне минуле не лише складає враження про державу. Саме воно і дає поштовх розвитку у тому чи іншому напрямку. Як відомо, перетворення, які відбувалися з певною територією формують не лише свідомість народу – опори державного апарату -, а й тенденції становлення країни.

Тут можна привести багато прикладів. Якщо взяти до уваги Польщу, яка з 1569 року (утворення Речі Посполитої) існувала не як абсолютна монархія, а

шляхетська республіка, продовжила цю ідею після поділу, бурхливих подій ХХ століття і до тепер. Зараз ця держава є парламентсько республікою.

Ідеальним прикладом «спадковості» поглядів є росія, в основі політики якої лежить завоювання або незаконне привласнення чужих територій. Ця країна почала або спонсорувала близько 50 війн під приводом оборони чи захисту інших народів. Для порівняння: привід до Кримської війни – це захист православних християн; коментар Сталіна щодо 17 вересня 1939 року (напад СРСР на Польщу): порятунок «братніх» народів; привід до сучасної російсько-української війни – захист російськомовного населення.

Також послідовність можна побачити і в Україні. У будь-який історичний період для нашої країни характерна тенденція державотворення та впливу населення на політику, тобто демократичні задатки. Особливо це проявляється у період Національного відродження, за часів української революції, під час «перебудови» та у сучасних умовах. У цьому полягає поняття «історична пам'ять». Названі вище країни діють за таким принципом, тому що так складалося протягом років. Ще одним прикладом можуть служити повстання після Другої світової. Вони були організовані народами, які раніше мали власну державу, але опинилися у складі інших за тих чи інших обставин.

Однак історичне минуле може зіграти злий жарт із державою, чим сповільнює темпи розвитку або впливає на свідомість громадян. Ідеальним прикладом цього є український комплекс меншовартості, нав'язаний нам росією. Із цього випливають так звані нерозривні зв'язки братніх народів, через які Україна не змогла відмовитися від східного сусіда після проголошення незалежності. На мою думку, саме вдавана прив'язаність, яку певною мірою спонсорували перші президенти та згодом Янукович, не дала нам долучитися до бажаних міжнародних організацій тоді, коли мала таку можливість.

Вплив на населення – це також певною мірою вплив на розвиток. Скажімо, у країн, що раніше були у складі СРСР, спостерігається не такий високий рівень

організації громадянського суспільства та середнього класу. Усе тому, що за майже 70 років перебування країн у складі союзу люди звикли жити так, як є. Запровадити зміни дуже важко, а брати відповідальність ще важче, особливо, якщо громада не звикла до цього.

Час накладає свій відбиток і на сприйняття населенням тих чи інших явищ. За результатами опитувань, рівень довіри до влади в українців не досить високий, особливо у старшого покоління. За висновками відповідних фахівців, це відбувається якраз під впливом історичної пам'яті. Репресії, геноциди, штучний голод – це саме ті події, які формували свідомість населення, його поняття про життя. Це передавалося з покоління до покоління, тому проблема існує і зараз. Як вже мною було сказано, народ – рушійна сила держави, особливо у демократичних країнах. Без добре налагодженої комунікації розвиватися державі не так просто.

Ігор Стамбол – кандидат історичних наук, доцент Інституту журналістики Київського університету імені Бориса Грінченка, старший науковий співробітник Інституту біографічних досліджень Національної бібліотеки імені В. І. Вернадського – зазначав, що «без розуміння історичної канви люди не лише не можуть усвідомити, чому відбувається певний суспільний рух у сучасності, вони навіть не розуміють, що певні зміни можливі та необхідні, бо закономірні». Цим можна сказати, що досвід, якого набуває держава протягом свого існування у будь-якому вигляді, визначає, що з нею відбуватиметься далі, і як до неї ставитимуться у світі. Історія країни - це та сама база, яка тримає фундамент розвитку і надає йому сенсу.